

руника бархатъ, съ ситни бисерни везби и ахатови пулове. Копринена панделка стѣгаше руситѣ и плитки, навити низко край ушитѣ. На шията ѝ се аленѣеше тънка връвъ мерджанъ.

Отъ къмъ южния край на забѣла, се зачуха три последователни изсвирвания съ рогъ. Всички отново се качиха на конетѣ си и препуснаха нататъкъ. По пътя Иваница повали още нѣколко зайци, които — обезумѣли отъ страхъ — се мърнаха предъ очитѣ му. Изведнажъ той хвана юздитѣ на Марииния конь и го спрѣ.

— Песяцитѣ сж бъркали следитѣ — каза той и посочи къмъ едни прѣсни следи отъ копитца върху прѣстѣта на пѣтеката. — Загаритѣ сж ги отвели къмъ легловището на рогачитѣ, а стадото е минало недавна отъ лука, на пѣтъ къмъ водопоя.

Той обърна коня си.

— Искашъ ли да настигнемъ другитѣ, или да дойдешъ съ мене?

— Съ тебе, — каза усмихната Мария.

Тѣ свиха въ лѣво, по една не много широка, обрасла съ буйна трева пѣтека, която бавно слизаше надолу къмъ бистрия изворъ въ долината.

Презъ рѣдкитѣ сѣнки на дърветата падаха дълги, полегати златни ивици. Бѣше съвсемъ тихо. Само отъ време на време остъръ викъ на изплашена птица стрѣскаше покоя на гората.

Но на извора нѣмаше никой.

Иваница сбърчи чело, и като направи знакъ на Мария да стои мирно, скочи отъ коня си, предпазливо разгърна глжстата шума на дърветата, и въ мигъ изчезна.

Девойката се огледа неспокойно наоколо. Изведнажъ трепна. Стори ѝ се, че нѣкъде задъ нея изпращѣ клонъ, сякашъ настѣпенъ внезапно и непредпазливо. Тя се усѣти за глигана и замръзна отъ ужасъ. Поиска да извика, но си спомни знака на Иваница и остана така, бледа и безмълвна. Шумата се разтвори, и предъ нея се изправи засмѣното лице на момъка. Той махна съ рѣка и посочи къмъ мѣстото, отъ кждето бѣше дошелъ. Мария върза